

Sandı Anılarda Kaldı 7

— Şerafettin Sorkun · 16 Mayıs 2026

Babanın gidiş ve gelişleri, İbrahim için köyde farklı sayılacak bambaşka günlerin başlaması değildi. Anasının kaybı, ölümüydü farklılığa neden. Bu yokluğa bir türlü alışamıyor, bu sebeplerle anası aklından hiç çıkmayarak, bu kayıp, bu yitmişlikle, geçiyor bir kenara, kimsesizliğin yüreğini yakıp, dağlayan acısıyla içini çeke çeke ağlıyordu. Baba İbrahim'i köyde bıraktıktan sonra, bir kaç defa daha köye gelmiş, bir kaç gün kalmaları, baba-oğul birbirlerine ısınmalara, alışmalara başladığı zamanları yaşatmadan, geldiği gibi tekrar gitmeler olmuştu. Bu yüzden gelmelerin ve gitmelerin de, nazarında anlamı kalmamıştı. Artık babasının; ne varlığını var olarak kabul edebiliyor, nede gidişleriyle hiç bir şey ifade etmeyen yokluğunu yadırgayabiliyor, bu oluşatta bir değer yargısı oluşturamıyordu. Belkide küçük olması onun nasıl ve ne şekil duygular içinde bulunacağı yaş evresi değildi. Anasıydı varı yoğu, nazı edası, sevinci, özlemi. Bir yerlerden çıkıverip geleceği zannıyla ötelerdeki yeni yerleştiği muhtarın evinin oradan, gerçek sahipleri olduğu ama şimdi kimselerin olmadığı evlerinin oraya gidiyor, sadece babası geldiği zamanlarda açılan sessizliğe bürünen yapıya baka kalıyor, anasıyla geçirdiği eski güzel günleri hayal ediyordu. Dip komşuları Saliha'ların evlerine bakıyor, Saliha'nın kapıdan, pencereden görünürmesini "İbrahim" diye çağırışını, ona seslenmesini istiyordu. Saliha çağırmasa tutuklaşmış, o eski günlerdeki gibi rahatça onların evleri ve alanlarına gönlünce giremez olmuştu. Bir kaç defa da Saliha'nın anası görüp çağırmış, Saliha'yla birlikte yemek yemişler, çocuk yüreklerinin oyunlara yönlenen zamanlarında birlikte vakit geçirmişlerdi. Artık çağırılmazsa gönlünce kapılarını çalıp gidemez olmuştu. Üzerinde görünmez bir güç baskılar yapıyor onu sinsî ve çekingen bir yapıya büründürüyordu. Eşek muhtarın ahırına götürülmüş, bağlanmıştı. Tek teselliyi, yanına sık sık uğrayıp, onunla bakışmalar,

gerekirse, eşğine sarılıp konuşmalarda buluyordu.Aradan tam 2 yıl geçti. İbrahim 11 yaşına bastı. Baba köye son gelişiyile bir daha dönmedi. Belkide içinde bulunduğu şartlar dönmesine engeldi. O yıllarda her köyde okul yoktu. Okul; Ahırlı kasabasındaydı. Ahırlı köye 7-8 km.ler kadar uzaklıkta olup, bu kadar mesafelerdeki okula köyden hemen hemen hiç bir çocuk, ya gitmiyor, yada gönderilmiyordu. Ahırlı Selçuklular ve Osmanlılar dönemlerinin kültürlerini taşıyan eski bir beldedir. Bir rivayete göre burası Ahu adlı bir beyin idaresi altındadır. Bölge bu kişinin idaresinden dolayı Ahurlu bölgesi olarak ad alır. Zaman içerisinde şive farklılığıyla, söylene söylene Ahırlı'ya dönüşür. Diğer bir rivayete göre ise Selçuklular dönemindeki Bozkır beyinin atlarının bakıldığı ahırlar bölgesi olduğundan, Ahırlı adını almıştır. Muhtarlar o zamanlarda maaşlara bağlı değillerdi, şimdiki muhtarlar gibi devlet onlara maaş ödemiyordu.

Köyde günler geçer ama nasıl geçer, geçen günler neler getirir, neler götürür. İnsan hayatı mevsimler gibidir. Yaşanılan coğrafya insanların kaderleri olarak gözlerini açtıkları topraklardır.Toros dağlarının vaadilerine, bellerine, tepelerine, eteklerine,ovalarına yerleşmiş bu yöre insanları; mevsimlerin ve arazinin gereklerine göre işe, aşa, hayatlarını sürdürebilecekleri imkanlara yönlendirler. Çok nüfus güç demektir, toprağı uğraşlarında, hayvan güdümlerinde, iş bölümü, sürekli çalışmalarla geçen hayatlarında dinlenmelere fırsatlar bulabilmek demektir. İbrahim gezegende anasının ölümüyle bir nohut tanesi kadar yapa yalnız ve tek başınadır. Değil okula gitmeleri, birilerinin yıprandığı, yahut büyüyen kişilerin giilmeye uygun görülmeyen elbise ve ayakkabılarının, giymesi için layık görülmüş bir hayatın içindedir. Ahırlı'ya okumaya civar köylerdeki maddi imkanları yerinde olan insanların çocukları gidebilmektedir. Okula gitmek İbrahim için çok uzaktaki, elde edilmesi imkansız düşten başka bir şey değildir..30/Ocak-2025 Şerafettin Sorkun/Konya Sandı köyü anılarımdan.